

Kitab Daniel - Nomer Satus```

Peperangan Kang Isih Lumaku Tumrap Pambeneran Awit Iman: Sawijining Analisis Historis Bab Murtad ing Protestantisme

Jeff Pippenger

2024-02-29

Pesen kang digawa déning para Sepuh Jones lan Waggoner ing pambrontakan taun 1888, iku pesen bab pambeneran lumantar pracaya sajroning kasunyatan kang sejati. Protestantisme murtad ndhukung yèn pambeneran kang diwènèhake lumantar séda Kristus ing kayu salib iku mung nutupi manungsa ing dosa-dosané, nanging yèn getih-Né ora satemené ngilangi dosa-dosané. Piwulang palsu iki netepake pambuwangan dosa ing wektu Rawuhipun Kapindho, nalika para wong dosa banjur diowahi kanthi cara magis. Protestantisme murtad lan, kanthi resmi wiwit taun 1957, Adventisme Laodikia, padha negesake yèn Kristus iku namung minangka Wakil kita, nanging dudu Tuladha kita. Setaun sadurungé 1888, Sister White nyerat kaya ing ngisor iki.

“Ati anyar bakal Dakparingaké marang kowé, lan roh anyar bakal Daklebokaké ana ing batinmu.’ Aku pracaya kanthi saestu yèn Rohé Allah lagi ditarik saka donya, lan wong-wong kang wis nampa pepadhang gedhé lan kesempatan-kesempatan nanging ora migunakaké iku kanthi becik, bakal dadi sing kawitan ditinggal. Wong-wong iku wis ndadèkaké Rohé Allah susah nganti lunga. Kagiyatan Iblis ing jaman saiki kang lagi nyambut gawé ing sajroning ati-ati manungsa, lan ing greja-greja sarta bangsa-bangsa, kuduné ngagètaké saben murid ramalan. Pungkasan wis cedhak. Muga greja-greja kita padha tangi. Muga kuwasané Allah kang ngowahi urip katindakaké ana ing ati saben anggota siji-siji, banjur kita bakal weruh gerakan jero saka Rohé Allah. Pangapuraning dosa waé dudu siji-sijiné asil saka patiné Gusti Yesus. Panjenengané maringaké kurban kang tanpa wates ora mung supaya dosa bisa disingkiraké, nanging supaya kodrat manungsa bisa dibalèkaké, dipaèsi manèh, dibangun manèh saka reruntuhané, lan digawe pantes tumrap ngarsané Allah....”

“Kristus iku tangga kang dideleng déning Yakub, kang dhasaré mapan ana ing bumi lan pucuking undhak-undhakané nggayuh swarga kang paling inggil. Iki nudhaké cara kaslametan kang wus katetepaké. Kita kudu munggah undhak-undhakan sawisé undhak-undhakan ing tangga iki. Manawa ana salah siji saka kita kang ing wekasané bakal kaslametaké, iku bakal kelakon sarana gumandhul marang Gusti Yésus kaya marang undhak-undhakaning tangga. Kristus kaparingaké marang wong pracaya dadi kawicaksanan lan kabeneran, kasucèn, lan panebusan.... ”

“Bakal ana sawatara kejatuhan kang nggegirisi saka wong-wong sing ngira yen dheweke ngadeg jejeg amarga duwe kayekten; nanging kayekten mau ora diduwèni kaya dene ana ing Gusti Yesus. Sakedhap wae ora waspada bisa njeblosaké sawijining nyawa menyang karusakan kang ora bisa dibalèkaké menèh. Sawijining dosa nuntun marang dosa kapindho, lan dosa kapindho nyawisaké dalan tumuju dosa katelu, lan sapituruté. Kita,

minangka utusan-utusaning Allah kang setya, kudu tansah nyuwun kanthi temen marang Panjenengané supaya katetepaké déning panguwaosé. Manawa kita nyimpang sajengkal waé saka kuwajiban, kita ana ing bebaya kanggo nerusaké lumaku ing dalaning dosa kang pungkasané tumuju ing karusakan langgeng. Ana pangarep-arep kanggo saben wong ing antarané kita, nanging mung ana siji dalan—yaiku kanthi ngiketaké awak kita marang Kristus, lan ngupayakaké saben daya kanthi temen supaya bisa nggayuh kasampurnaning wataké Panjenengané.

“Agama sing mung kaya-kaya becik iki, sing nganggep entheng dosa lan tansah ngrembug katresnaning Allah marang wong dosa, nyurung wong dosa supaya pracaya yèn Allah bakal nylametaké dhèwèké nalika isih terus urip ana ing dosa, lan dhèwèké ngerti yèn iku dosa. Mangkono carané akèh wong tumindak sing ngakoni pracaya marang bebener jaman saiki. Bebener iku dipisahaké saka uripé, lan iku sebabé bebener mau ora duwé daya manèh kanggo ngyakinaké lan ngowahi nyawa. Kudu ana pangupaya kanthi ngencengaké saben saraf, roh, lan otot kanggo ninggalaké donya, adat-istiadaté, pakulinan-pakulinané, lan mode-modéné....”

“Yèn kowé nyingkiraké dosa lan ngleksanani pracaya kang urip, kasugihaning berkah swarga bakal dadi duwèkmu.” Selected Messages, jilid 3, 155.

“Agama sok-apik” palsu saka Protestantisme murtad ditetepake minangka doktrin resmi ing wiwitaning generasi kaping papat Adventisme ing taun 1957. Agama iku ngaturake sawijining definisi pambeneran sing “nyurung wong dosa supaya pracaya manawa Gusti Allah bakal nylametaké dhèwèké nalika isih tetep urip ing sajroning dosa.” Salib iku mulang manawa “pangapuntening dosa dudu siji-sijiné asil saka pejahé Gusti Yésus,” awit “Panjenengané maringi kurban tanpa wates ora mung supaya dosa bisa disingkiraké, nanging uga supaya kodrat manungsa bisa dipulihaké, dipaèsi manèh, dibangun manèh saka reruntuhané, lan digawe pantes tumrap ngarsané Gusti Allah.”

Pambrontakan taun 1957 nduduhaké yèn wiji pambrontakan sing ditandur ing taun 1863, banjur thukul ing taun 1888, lan sawisé kuwi disirami déning pesen palsu kang digambaraké déning buku sing diterbitaké ing taun 1919 (*The Doctrine of Christ*), ing pungkasané wis ngasilaké woh awujud pratelan kabuka yèn “imaning wong mursid” kang asli, kaya kang diwakili déning rong lèmpèngé Habakuk, saiki wis disingkiraké lan diganti déning teges “kabeneraké déning iman” kang wis rusak, kang ana ing Protestantisme murtad. Nabi sing ora mituhu saka Yehuda wis bali menyang pasamuwan para panyendha lan mangan bebarengan karo nabi goroh saka Bethel.

Pesen tumrap pasamuwan Laodikia sing kapisan diprayogakaké marang gerakan kaum Millerit ing taun 1856, lan banjur manèh marang pasamuwan Laodikia ing taun 1888, ditampik ing saben tataraning lumampahé. Pesené Jones lan Waggoner iku, sing miturut Sister White sekaligus dadi pesen tumrap Laodikia lan uga pesen babagan pambeneran déning pracaya, ditampik, kanthi dhasar anggapan yèn para pambrontak sing nampik pesen iku sejatiné lagi mbélani pratandha-pratandha lawas! Pratandha-pratandha sing padha bela iku satemené minangka dhasar gawéané manungsa déwé, sing kabangun ana ing

sandhuwuré wedhi.

Pawarta bab “kabeneraké marga saka pracaya” sing dipunaturaké déning Jones lan Waggoner ing taun 1888, ngandhut kasunyatan Injil kang sajati, yaiku bilih wong-wong sing dipunkabeneraké, uga kasucekaké. Pawarta punika negesaké bilih dipunkabeneraké tegesipun “satemenipun” dipundadosaké suci, sanès namung kanthi sah “dipunmartakaké” suci. Pawarta Jones lan Waggoner, ingkang dipunandharaké déning Sister White bilih piyambakipun sampun ngaturaken punika salami pirang-pirang taun sadèrèngipun pambrontakan taun 1888, netepaké bilih nalika kabeneran punika dipunanggepaken, kasucèn punika ing wekdal ingkang sami ugi dipunparingaken.

Pancen boten saged sanès, awit kabeneraken lan kasucèn kalampahan déning rawuhipun Sang Roh Suci wonten ing tiyang pitados. Kabeneraken lan kasucèn namung kalih tembung ingkang njlentrehaken kalih unsur saking satunggal pakaryan ingkang kalampahan wonten ing salebeting tiyang pitados déning rawuhipun Sang Roh Suci.

Iku minangka pesenipun Musa piyambak ingkang dipun tampik déning para pambrontakipun Korah, ingkang lajeng dipun tampik malih ing taun 1856, lajeng malih ing taun 1888, lan salajengipun kanthi umum dipun kukuhaké dados teologi kawilujenganipun Adventisme Laodikea ing taun 1957. Pambrontakan ingkang lumampah tanpa kendhat punika ndadosaké Gusti Allah kesel, awit umat punika ngandika, “Sabèn tiyang ingkang nindakaké piala punika saé wonten ing paningaling Pangéran, lan Panjenenganipun remen dhateng tiyang-tiyang mau; utawi, Pundi Gusti Allah ingkang ngasta pangadilan?”

Padha ngandika, “wong-wong kang padha nindakaké dosa kuwi kawenarakaké déning rahé Kristus, lan Gusti Allah rena marang wong-wong mau, senadyan isih tetep lumakon ing dosa.” Iki yaiku pangapusan rohani kang kaweca déning piwulang marang Laodikia (umat kang diadili), awit sanadyan Kristus mratelakaké wong-wong Laodikia minangka “melas, lan sengsara, lan mlarat, lan wuta, lan wuda,” wong-wong mau pracaya manawa dhèwèké “sugih, lan tambah bandha, lan ora butuh apa-apa.” Lan ing kaanan mangkono, saktemené wong-wong mau wis ana ing ambang arep dimuntahaké metu saka cangkemé Pangéran.

Para wong setya ing sajarah kaum Millerit sing wis tetep taberi lumantar pengalaman kuciwa kang kapisan ing taun 1844, kaya kang dilambangaké déning Yeremia ing pasal limalas, ayat limalas nganti selikur, minangka para pambangun Padaleman Suci kang setya, sing wis diparingi prasetyan manawa manawa padha ora bali menyang “pasamuwan para panyendha”, mula padha bakal dadi “cangkem”-é Allah, nanging padha bali menyang “pasamuwan para panyendha” (kang dilambangaké déning nabi goroh saka Bètèl), lan malih dadi wong-wong Laodikia, ana ing pinggiring kauntal metu saka cangkemé Allah, lan padha ora nyumurupi iku.

Kaanan Adventisme Laodikia tanggal 11 September 2001 dipratandhakaké déning kaanan kaum Protestan tanggal 11 Agustus 1840. Loro sajarah iku dipratandhakaké déning wong-wong Yahudi kang seneng mbantah, nalika Roh Suci tumedhak ing baptisané Kristus. Ing saben siji saka telung sajarah mau, ana umat pilihan sadurungé kang wis, lan saiki isih

ana ing proses, dipunliwati. Juru Pesening Prajanjian ing jaman Yohanes Pembaptis, kudu mlebet ing prajanjian karo wong-wong kang déning Pétrus dipunsebat minangka “turun pilihan.”

Nanging kowe iku para umat kang kapilih, imam-imam karajan, bangsa kang suci, umat kagungané piyambak; supaya kowe mratélakaké pamuji marang Panjenengané kang wis nimbali kowe metu saka pepeteng menyang ing pepadhangé kang nggumunakaké: kang biyèn dudu umat, nanging saiki dadi umaté Allah: kang biyèn durung olèh sih-rahmat, nanging saiki wis olèh sih-rahmat. 1 Petrus 2:9, 10.

Pétrus lagi nemtokaké umat pilihan anyar ing mangsané, yaiku pasamuwan Kristen. Wong-wong mau wis kapilih dadi “generasi pilihan,” sajrone sawijining mangsa nalika Kristus lan Yohanes Pembaptis padha-padha nandhani umat pilihan sing sadurungé minangka sawijining generasi ula beludhak.

Heh turunaning ula bedhudhak, kapriye anggonmu, awit kowé padha ala, bisa ngucap barang becik? awit saka lubering ati tutuk iku ngucap. Matius 12:34.

Turunan kang dililani liwati iku yaiku “turunan ula beludhak,” kang dadi pralambanging Iblis—reptil ing wangsit Kitab Suci. Turunan kang dililani liwati mau wus ngisi kebak cawis wektu pangadilan pangawene, lan sajroning patang turunan padha mapan ing wataking ula beludhak. Wong-wong mau wus ngrembakakake bathuking sundel. Mula saka iku wong tuwa kuna kang cacahé rong puluh lima ing Yehezkiel bab wolu, gelem sujud marang srengéngé. Wong-wong mau wus mbentuk wataking kapausan.

“Piwelinging malaékat kaping telu wis diutus marang jagad, ngélingaké manungsa supaya aja nampa tandha kéwan buas utawa tandhané gambarané ing bathuké utawa ing tangané. Nampa tandha iki tegesé tekan marang putusan sing padha kaya sing wis ditindakaké déning kéwan buas iku, lan mbéla gagasan-gagasan sing padha, kanthi tetentangan langsung marang Sabdaning Allah.” Review and Herald, July 13, 1897.

Tandha kéwan galak iku tandhané manungsa duraka, yaiku paus Roma lan wakil kadonyanipun Sétan. Tekan marang pikiran kang padha karo kéwan galak iku, tegese tekan marang pikiran kang padha karo Sétan, kang dilambangaké minangka ula beludhak.

“Kanggo ngreksa kauntungan lan pakurmatan kadonyan, pasamuwan katuntun supaya ngupaya sih lan panyengkuyung saka para kaluhuran ing bumi; lan kanthi mangkono wus nampik Kristus, pasamuwan banjur kabujuk kanggo nyerahake kasetyan marang wakilé Iblis—uskup Roma.” The Great Controversy, 50.

Ing turuné wong pilihan biyèn sing pungkasan, wataké nggambarake wataké Sétan. “Turun pilihan” sing ing jaman-jaman kapungkur dudu umaté Allah, kapilih lumantar sawijining proses pangguji, pangresiki, lan panyucèkaké. Wong-wong sing kasil ngliwati proses pangguji iku kapilih supaya ana ing sesambetan prejanjian karo Allah. Pangéran wus mlebu ing prejanjian karo pasamuwan Kristen, banjur maneh karo Adventisme Millerit, lan Panjenengané uga nindakaké mangkono maneh karo satus patang puluh papat èwu.

Nalika Pangéran lumebu ing prajanjian karo umat Allah sing nembe kapilih (sing ing jaman-jaman biyèn dudu umat Allah), Panjenengané rawuh marang wong-wong mau minangka Utusaning Prajanjian. Ing saben siji saka telung sajarah sing ngleksanani Malakhi pasal telu, ana sawijining utusan sing nyawisaké dalan tumrap Utusaning Prajanjian. Utusan kapisan yaiku Yohanes Pembaptis, sing dados pralambang tumrap utusan kapindho lan katelu. Utusan kapindho yaiku William Miller. Bebarengan, ciri-ciri kenabian saka Yohanes Pembaptis lan William Miller netepaké ciri-ciri utusan sing nyawisaké dalan tumrap rawuhipun Utusaning Prajanjian lan mlebet ing prajanjian karo wong satus patang puluh papat ewu.

Telung utusan kang nyawisake dalan tumrap Kristus, yaiku Utusaning Prejanjian, supaya dumadakan rawuh ing padalemané, nggambarake sawijining pakaryan kang katindakake ing mangsa pangadilan panyelidikan, kang pungkasané rampung ing pangadilan eksekutif.

“Ing dina-dina wekasaning sajarah bumi iki, prajanjian Allah kaliyan umat kagunganipun ingkang netepi dhawuh-dhawuhipun badhé dipunanyaraken. ‘Ing dina punika Aku badhé damel prajanjian kanggé wong-wong mau kaliyan kewan-kewan ing ara-ara, lan kaliyan manuk-manuk ing langit, lan kaliyan sakehing kéwan ngremet ing bumi; sarta Aku badhé nyirnakaken gandhewa lan pedhang lan perang saking bumi, lan Aku badhé ndadosaken wong-wong mau nglempak kanthi tentrem. Lan Aku badhé ngladosi kowé dados garwa-Ku ing salaminipun; inggih, Aku badhé ngladosi kowé dados garwa-Ku ing kabeneran, lan ing pangadilan, lan ing sih katresnan, lan ing sih rahmat. Malah Aku badhé ngladosi kowé dados garwa-Ku ing kasetyan; lan kowé bakal wanuh marang Sang Yehuwah.’”

“‘Lan bakal kelakon ing dina iku, Aku bakal miyarsakake, mangkono pangandikane Pangeran Yehuwah, Aku bakal miyarsakake langit, lan langit bakal miyarsakake bumi; lan bumi bakal miyarsakake gandum, lan anggur, lan lenga; lan iku kabeh bakal miyarsakake Yizreèl. Lan Aku bakal nyebar dheweke kanggo Aku piyambak ana ing bumi; lan Aku bakal ngetingalake sih-rahmat marang dheweke kang durung oleh sih-rahmat; lan Aku bakal ngandika marang wong-wong kang dudu umat-Ku, Kowé iku umat-Ku; lan wong-wong mau bakal matur, Paduka punika Gusti Allah kawula.’ Hosea 2:14–23.

“‘Ing dina iku,... para turahané Israèl, lan wong-wong kang kapitulungan slamet saka brayat Yakub,... bakal nyendel marang Pangéran, Kang Mahasuci saka Israèl, kanthi satuhu.’ Yesaya 10:20. Saka ‘saben bangsa, lan brayat, lan basa, lan umat’ bakal ana wong-wong kang kanthi bungah nanggapi piwulang iki, ‘Wedia marang Allah, lan mènèhana kamulyan marang Panjenengané; awit wis tekan jam pangadilané.’ Wong-wong mau bakal mratobat saka sakèhé brahala kang ngiket wong-wong mau marang bumi iki, lan bakal ‘nyembah marang Panjenengané kang nitahaké langit, lan bumi, lan segara, lan sumber-sumbering banyu.’ Wong-wong mau bakal mbebasaké awaké dhéwé saka saben reruwetan kang njiret, lan bakal ngadeg ana ing ngarepé jagad minangka tenger-tenger sih-rahmaté Allah. Tundhuk marang saben pepakoning ilahi, wong-wong mau bakal diakoni déning para malaékat lan déning manungsa minangka

wong-wong kang ‘netepi pepakoné Allah, lan pracayané Gusti Yésus.’ Wahyu 14:6–7, 12.

“Lah, bakal tumeka dina-dina iku, pangandikane Pangeran, manawa wong kang mluku bakal nyusul wong kang ngundhuh, lan wong kang nginjek woh anggur bakal nyusul wong kang nyebar wiji; lan para gunung bakal netesaké anggur manis, lan sakehing punthuk bakal lebur. Lan Aku bakal mbalèkaké [mbalèkaké kahanan] panangkaraning umating Sun Israel, lan wong-wong mau bakal mbangun kutha-kutha kang wis dadi jugruga, sarta bakal padha manggon ana ing kono; lan bakal nandur pakebonan anggur, lan ngombé anggure; iya bakal padha gawé kebon-kebon, lan mangan woh-wohané. Lan Aku bakal nandur wong-wong mau ana ing tanahé dhéwé, lan ora bakal padha dicabut manèh saka ing tanah kang wus Dakparingaké marang wong-wong mau, pangandikane Pangeran Allahmu. Amos 9:13–15.” Review and Herald, 26 Februari 1914.

Malaki bab telu kaestokake ing jamanipun Kristus, lan ing jamanipun para Millerit, lan kalih sajarah punika nandhani kaestokanipun ing dinten-dinten wekasan. Sister White nyelaraské kaestokanipun Malaki bab telu kaliyan pakaryanipun Kristus ing ngresiki Padaleman Suci.

“Ing nalika ngresiki Padaleman Suci saka para panuku lan para adol saka donya, Gusti Yesus ngumumaké misi Panjenengané kanggo ngresiki ati saka reregeding dosa,—saka pepénginan kadonyan, hawa nepsu egois, kabiasaan ala, kang ngrusak jiwa. Maleakhi 3:1–3 dikutip.” *The Desire of Ages*, 161.

Pangresiking pasamuwan déning Kristus nglambangaké pakaryan Panjenengané kanggo ngresiki ati wong dosa sing mratobat. Ing paladosan Panjenengané ing antarané manungsa, Panjenengané kaping pindho ngresiki pasamuwan kadonyan.

“Nabi ngandika, ‘Aku weruh malaékat liyané mudhun saka swarga, kagungan pangwasa gedhé; lan bumi padhang marga saka kamulyané. Lan panjenengané sesambat kanthi rosa nganggo swara kang sora, pangandikané: Babil gedhé wus ambruk, wus ambruk, lan wus dadi padunungané dhemit-dhemit’ (Wahyu 18:1, 2). Iki iku pesen sing padha kang kaparingaké déning malaékat kapindho. Babil wus ambruk, ‘awit panjenengané wus marakaké sakehé bangsa ngombé anggur bebenduné jina rohaniné’ (Wahyu 14:8). Anggur iku apa?—Piwulang-piwulang palsu. Panjenengané wus maringi marang donya sapat palsu nggantèni Sabat saka pepakon kaping papat, lan wus mbalèni goroh kang kapisan dikandhakaké Iblis marang Hawa ana ing Éden,—yaiku bilih nyawa iku langgeng lumrahé. Akeh kaluputan liya kang padha golongané wis disebaraké amba lan adoh, ‘mulangaké pepakoning manungsa dadi piwulang’ (Matius 15:9).”

“Nang nalika Gusti Yésus miwiti paladosan umum kagungané, Panjenengané ngresiki Padaleman Suci saka panajisan sacrilegious sing najisaké. Ing antarané tumindak pungkasan saka paladosan-Nya ana panyucèn kapindho marang Padaleman Suci. Mangkono uga ing pakaryan pungkasan kanggo maringi pepènget marang jagad, ana rong panggilan kang béda kang katujokaké marang pasamuwan-pasamuwan. Pesené malaékat kapindho yaiku, ‘Babil wis rubuh, wis rubuh, kutha gedhé iku, marga dhèwèké wis marakaké sakehing bangsa ngombé anggur bebenduning jina rohaniné’ (Wahyu 14:8). Lan ing panguwuh sora saka pesen malaékat katelu, ana swara kaprungu saka

swarga ngandika, ‘Metua saka ing kono, he umat-Ku, supaya kowé aja mèlu kecipratan dosa-dosané, lan supaya kowé aja nampa pageblug-pageblugé. Awit dosa-dosané wis tekan ing swarga, lan Gusti Allah wis éling marang piala-pialané’ (Wahyu 18:4, 5).”
Selected Messages, buku 2, 118.

Ing kasampurnaning Maleakhi bab telu, Yohanes Pembaptis iku utusan kang nyawisake dalan tumrap Gusti Yesus, minangka Utusaning Prajanjian, supaya ndadak rawuh menyang Pedalemané lan ngresiki iku kaping pindho. Sajroning pelayanané telung taun setengah, Panjenengané ngresiki Pedalemané ing wiwitan lan ing pungkasaning pelayanané, kanthi mangkono mratelakake manawa pakaryan pangresikan iku nduwèni wiwitan kang makili pungkasan. Gusti Yesus tansah nggambarake pungkasan lumantar wiwitan, lan salaras karo pakaryanipun minangka Alfa lan Omega, telung taun setengah iku diwiwiti lan dipungkasi kanthi pangresikan Pedalemané.

Ing pungkasaning telung taun satengah, Panjenengane ngeculaké rah kang netepaké prajanjian kang ngrampungaké ramalan ing Daniel pasal sanga, manawa Panjenengane bakal netepaké prajanjian karo akèh wong sajroning satunggal minggu, ing satengahé wektu iku Panjenengane bakal katumpes.

Lan sawisé sèket loro minggu, Sang Mesias bakal katumpes, nanging ora kanggo sarirané piyambak; lan umaté sang pangéran kang bakal rawuh bakal ngrusak kutha lan pasucèn; lan pungkasané bakal kalawan banjir, lan nganti tekan pungkasaning perang, karusakan-karusakan wis katetepaké. Lan dhèwèké bakal netepaké prejanjian karo akèh wong sajroning saweuku; lan ing satengahing minggu iku dhèwèké bakal ndadèkaké kurban lan pisungsung mandheg, lan marga saka sumebaring jejjikan dhèwèké bakal ndadèkaké iku dadi sepi, nganti tumeka ing wekasané, lan apa kang wis katetepaké bakal kaesokaké marang kang wis dadi sepi. Daniel 9:26, 27.

Kita badhé nerusaken panaliten punika wonten ing artikel salajengipun.

“Kaca demi kaca bisa katulis ngenani prakara-prakara iki. Sakabèhé konferènsi saya kecampuran ragi saka asas-asas sing padha, kang wis diplerèkaké. ‘Sebab wong-wong sugih ing kono kebak panganiaya, lan para pedunungé wis ngucap goroh, lan ilaté iku cidra ana ing cangkemé.’ Pangéran bakal makarya kanggo nucèkaké pasamuwané. Aku kandha marang kowé sajroning kayektèn, Pangéran wis arep mbalih lan mbalik-balik ana ing lembaga-lembaga sing karan nganggo asmané.”

“Sepira enggalé proses panyulingan iki bakal diwiwiti, aku ora bisa ngandika, nanging ora bakal suwe katundha. Panjenengané kang tampané ana ing astanipun bakal nyucekaké padalemané saka najis moralé. Panjenengané bakal sakabèhé ngresiki papan panggilinganipun. Gusti Allah gadhah pasulayan karo kabèh wong kang nindakaké sanajan mung sakecik waé ketidakadilan; awit kanthi mangkono padha nampik panguwasané Gusti Allah, lan mbebayani pandumané dhéwé ana ing panebusan, yaiku panebusan kang wus katindakaké déning Kristus kanggo saben putra lan putri Adam. Apa ana bathiné milih dalan kang njijiki ana ing ngarsané Gusti Allah? Apa ana bathiné masang geni manca ana ing pedupaanmu kanggo kaaturaké ana ing ngarsané Gusti

Allah, banjur kandha yèn iku ora ana bedané?”

“Dudu manut tatananing Allah manawa panusatane nganti banget ana ing Battle Creek. Kaanan saiki wis dumadi kaya kang wis katuduhake marang aku minangka pepeling. Atiku lara banget ndeleng gambaran iku. Pangeran wis maringi pepeling-pepeling kanggo nyegah kaanan kang ngedohake budi pekerti iki, nanging kabeh mau ora digatekake. ‘Kowe iku uyahing bumi: nanging manawa uyah iku wis ilang rasane, nganggo apa maneh uyah iku bakal diasinake? Wiwit nalika iku ora ana gunane maneh, kejaba dibuwang metu lan diinjak-injak dening manungsa.’”

“Aku nyuwun kanthi sanget marang para sadulurku supaya padha tangi. Manawa owah-owahan ora enggal kelakon, aku kudu nyampekake kasunyatan-kasunyatan iki marang umat; amarga kaanan iki kudu diowahi; wong-wong kang durung kabalik marang Gusti ora kena maneh dadi pangarsa lan direktur ing pakaryan kang mengkono wigati lan suci iki. Bebarengan karo Dawud kita kepeksa ngandika, ‘Wis tekan wektuné Paduka, dhuh Pangeran, tumindak: amarga wong-wong iku wis ngilangake angger-angger Paduka.’” Special Testimonies, 30, 31.